

Qatargate: το πρόσωπο του καπιταλισμού!

το κεντρικό πολιτικό άρθρο της εφημερίδας «Κόκκινο Νήμα» Νο 38 που κυκλοφορεί

Από το Ευρωκοινοβούλιο μέχρι το Μουντιάλ των 6.000 νεκρών εργατών, από τις μπίζνες της κυβέρνησης Μητσοτάκη με τους εμίρηδες του Κόλπου μέχρι την «Κιβωτό», τα σκάνδαλα διαφθοράς και παρακολουθήσεων, από τις επίσημες πολιτικές λιτότητας μέχρι τα επιτόκια και τον πληθωρισμό, η καπιταλιστική «μαφία» λεηλατεί το εργατικό εισόδημα, τους δημόσιους πόρους και το κοινωνικό κράτος

«Η σοσιαλιστική αρχή της ταξικής πάλης απαιτεί τη δράση του προλεταριάτου οπουδήποτε εμπλέκονται τα συμφέροντά του ως τάξης. Αυτό ισχύει για όλες τις συγκρούσεις που διαιρούν την αστική τάξη. Κάθε μετατόπιση στη σχέση των κοινωνικών δυνάμεων στην αστική κοινωνία, κάθε αλλαγή στις πολιτικές σχέσεις της χώρας, επηρεάζει, κατά πρώτο λόγο, την κατάσταση της εργατικής τάξης. Δεν μπορούμε να λειτουργούμε ως αδιάφοροι μάρτυρες για το τι συμβαίνει στο εσωτερικό της αστικής τάξης... [Για] να ανατρέψουμε την αστική κοινωνία με μέσα που δημιουργήθηκαν μέσα στην ίδια αυτή κοινωνία, το προλεταριάτο πρέπει [...] να προσπαθήσει να γίνει μια δύναμη που ζυγίζει όλο και περισσότερο στην ισορροπία σε όλα τα πολιτικά γεγονότα της αστικής κοινωνίας. Η αρχή της ταξικής πάλης όχι μόνο δεν απαγορεύει, αλλά αντίθετα επιβάλλει την ενεργό παρέμβαση του προλεταριάτου σε όλες τις πολιτικές και κοινωνικές συγκρούσεις κάποιας σημασίας που λαμβάνουν χώρα μέσα στην αστική τάξη».

P. Λούξεμπουργκ, «Η υπόθεση Ντρέιφους και η υπόθεση Μιλεράν»,
<https://www.marxists.org/archive/luxemburg/1899/11/dreyfus-affair.htm>.

Το σκάνδαλο Qatargate, που ξέσπασε στην καρδιά της ΕΕ στις Βρυξέλλες με τη σύλληψη της ευρωβουλευτή του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ Εύας Καϊλή και συνεργατών της δεν είναι μόνο ενδεικτικό των διαστάσεων που έχει προσλάβει η διαφθορά και στις καλύτερες των καπιταλιστικών «οικογενειών»· είναι επίσης ενδεικτικό του ότι ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός των τελευταίων δεκαετιών έγινε το φυτώριο και ο επιταχυντής και εν τέλει γενίκευσε και κανονικοποίησε τη διαφθορά σε όλες τις βαθμίδες του Δημοσίου, συμφύοντας τη νόμιμη («λευκή») με την παράνομη («μαύρη») επιχειρηματικότητα αλλά και τις νόμιμες με τις παράνομες δραστηριότητες στον ίδιο τον δημόσιο τομέα. Ο μηχανισμός που αναπαράγει τη διαφθορά σε διαρκώς διευρυνόμενη κλίμακα είναι ακριβώς ο ίδιος που αναπαράγει σε διαρκώς διευρυνόμενη βάση τις πολιτικές λιτότητας: η ασύδοτη εξουσία του κεφαλαίου, που επιδοτεί παντοιοτρόπως τα κέρδη. Με νόμιμο τρόπο: με τη λεηλασία του εργατικού εισοδήματος, τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, την ιδιωτικοποίηση δημόσιων επιχειρήσεων και αγαθών· παράνομα, αλλά με διαρκώς διευρυνόμενη συγκάλυψη των καπιταλιστικών θεσμών: με τη διαφθορά, που δεν είναι παρά η μη θεσμισμένη μορφή λεηλασίας δημόσιων πόρων και αγαθών.

Έτσι, δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ενώ το σκάνδαλο ονομάζεται... επισήμως «Κατάρ γκέιτ», ένα περίεργο σύνδρομο μαζικής τύφλωσης έχει κυριεύσει την Ευρώπη και τον κόσμο όλο, αφού κανείς δεν αποφάσισε να συνδέσει το Κατάρ με το... Κατάρ. Πώς να εξηγήσει κανείς το γεγονός ότι το ευρωπαϊκό «Κατάρ γκέιτ» δεν έχει συνδεθεί ακόμη από κανέναν δημόσιο φορέα αλλά ούτε από τα διεθνή μίντια (για τα ελληνικά, ούτε λόγος...) με το μέγα σκάνδαλο του εν εξελίξει Μουντιάλ που διεξάγεται στο Κατάρ; Κι όμως, η εξήγηση είναι απλή.

Πώς το Κατάρ «αγόρασε» το Μουντιάλ

Αφού ο καπιταλισμός ανακάλυψε το χρυσωρυχείο που λέγεται εμπόριο της εικόνας και αφού ο αναμεταδότης της εικόνας βρέθηκε στην αρχή σε εκατομμύρια και στη συνέχεια σε δισεκατομμύρια σπίτια, γραφεία και καταστήματα, δεν άργησε να

αντιληφθεί ότι τα αθλητικά θεάματα ήταν επίσης «φλέβα χρυσού». Το ποδόσφαιρο σαν ο «βασιλιάς των σπορ», στη συνέχεια το μπάσκετ, οι Ολυμπιάδες, τα Μουντιάλ και όλες οι μεγάλες διεθνείς διοργανώσεις, αλλά και τα εθνικά πρωταθλήματα (στα βασικά τουλάχιστον αθλήματα) πλαισιώθηκαν από χορηγούς που διαφημίζονται μέσω των σπορ, εταιρείες παραγωγής αθλητικών ειδών, τηλεοπτικά κανάλια και δικαιώματα. Ένας χορός δισεκατομμυρίων στην αρχή και τρισεκατομμυρίων στη συνέχεια, προσέλκυσε κάθε είδους λευκή και μαύρη επιχειρηματικότητα σε έναν χορό όπου με τα χρόνια έγινε τρομερά δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς ποιος είναι τι. Οι μικροί, μεσαίοι και μεγάλοι μαφιόζοι, που είδαν τα «κοινωνικά οφέλη του αθλητισμού» όχι τόσο στην κερδοφορία όσο στο ξέπλυμα μαύρου χρήματος και στην απόκτηση επιχειρηματικών και πολιτικών μοχλών πίεσης (ας σκεφτούμε στα καθ' ημάς τους «προεδράρες» λαοφιλών ομάδων) βρέθηκαν δίπλα-δίπλα στο «πάρτι» με μεγάλες πολυεθνικές και με κρατικά και πολιτικά συμφέροντα, ενώ οι μεγάλες εθνικές και - ακόμη περισσότερο διεθνείς- αθλητικές ενώσεις μετατράπηκαν γρήγορα σε μαφίες ασύστολης κερδοσκοπίας και διαφθοράς. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της ανάθεσης της διοργάνωσης του εν εξελίξει Μουντιάλ (Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου) στο Κατάρ.

Στις 2 Δεκεμβρίου 2010 η FIFA ανακοίνωσε τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας στην Εκτελεστική της Επιτροπή, η οποία με ψήφους 22 υπέρ ανέθεσε τη διεξαγωγή του Μουντιάλ του 2022 στο Κατάρ (μειοψήφησε με 14 ψήφους η αμερικανική υποψηφιότητα). Για πρώτη φορά στην Ιστορία ένα Μουντιάλ θα διεξαγόταν χειμώνα (αφού μόνο χειμώνα θα μπορούσε να διεξαχθεί με τις θερμοκρασίες που επικρατούν στο Κατάρ) και για τον σκοπό αυτόν η FIFA δεν δίστασε να αλλάξει όλο το καλεντάρι των εθνικών, διεθνών και περιφερειακών διοργανώσεων ποδοσφαίρου!

Στα επόμενα χρόνια η συνέχεια ήταν εντυπωσιακή και παράδοξη ταυτόχρονα: ενώ έρχονταν διαρκώς στο φως στοιχεία για το ότι η ανάθεση του Μουντιάλ στο Κατάρ ήταν αποτέλεσμα πολιτικής ίντριγκας (καταγγέλθηκε ότι αναμίχθηκε προσωπικά ο πρώην

πρόεδρος της Γαλλίας Νικολά Σαρκοζί) και εξαγοράς κορυφαίων αξιωματούχων της FIFA από το εμιράτο, καμία δημόσια αρχή (πολιτική, δικαστική ή του ποδοσφαίρου) δεν κίνησε διαδικασία έρευνας, έστω για το «ξεκάρφωμα»!!! Σύμφωνα πάντως με δημοσιεύματα του διεθνούς Τύπου, το εμιράτο «διέθεσε» για την «αγορά» του Μουντιάλ 400+800 εκατ. δολάρια, ενώ μέρος της συναλλαγής ήταν η σωτηρία της υπό χρεοκοπία γαλλικής ποδοσφαιρικής ομάδας Παρί Σεν Ζερμέν, την οποία ανέλαβε να διασώσει ο νέος, Καταριανός ιδιοκτήτης της Αλ Κελαϊφί.

Τους προηγούμενους μήνες και κατά την έναρξη του Μουντιάλ, ξέσπασε ένα άλλο σκάνδαλο: οι αποτρόπαιες συνθήκες δουλείας υπό τις οποίες εργάζονταν χιλιάδες μετανάστες από την Αφρική στα έργα κατασκευής των υποδομών του Μουντιάλ, που είχαν αποτέλεσμα τον θάνατο 6.500 εργατών!

Ξανά, καμία διεθνής θεσμική αρχή δεν ενδιαφέρθηκε! Το Μουντιάλ, μια τεράστια υπό εξέλιξη «μπίζνα», δεν μπορούσε να ναυαγήσει. Παρά τους ανταγωνισμούς, η βιομηχανία του αθλητικού θεάματος και πολυεθνικές με τεράστια δύναμη δεν θα επέτρεπαν ποτέ να ναυαγήσει. Έτσι, όλα τα σκέπασε η ομερτά...

Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί κανείς δεν θέλει να συσχετιστεί το Κατάρ με το... Κατάρ, δηλαδή το ευρωπαϊκό «Κατάρ γκέιτ» με το Μουντιάλ. Πώς όμως εξηγείται η αποκάλυψη του ίδιου του «Κατάρ γκέιτ». Βαλιτσάκια της ΕΥΠ και εμπιστευτικές πληροφορίες δεν διαθέτουμε, αλλά τέτοια «μυστικά», που πολλοί τα γνωρίζουν αλλά κανείς δεν μιλάει γι' αυτά, δεν αποκαλύπτονται τυχαία ούτε χάρη στην... αυταπάρηση της βελγικής αστυνομίας. Το Κατάρ έχει «πολύ χρήμα», αλλά αυτό δεν έπεσε από τον ουρανό: προέρχεται από τα τεράστια αποθέματα φυσικού αερίου που διαθέτει. Και ζούμε σε μια συγκυρία που τα ενεργειακά προϊόντα δεν είναι αντικείμενο διεθνών συναινέσεων αλλά διεθνών συγκρούσεων. Και συνήθως τα σκάνδαλα που κρατεί καλά κρυμμένα η ομερτά, αποκαλύπτονται όταν σπάνε οι συναινέσεις μεταξύ των μαφιόζων...

Από τις ιδιωτικοποιήσεις ως την «ιδιωτικοποίηση» της πολιτικής και του κράτους

Ο νεοφιλελευθερισμός στην εκκίνηση και την ακμή του επαγγέλθηκε -μεταξύ άλλων- ότι θα αντιμετωπίσει τη διασπάθιση του δημόσιου χρήματος από τη διαφθορά του Δημοσίου. Το Δημόσιο καταγγέλθηκε όχι μόνο σαν «κακός επιχειρηματίας» αλλά και σαν «άντρο της διαφθοράς». Την ασθένεια υποτίθεται θα γιάτρευαν οι ιδιωτικοποιήσεις και οι «ανεξάρτητες αρχές» – ανεξάρτητες από τον δημόσιο έλεγχο. Σε τρεις δεκαετίες αποδείχθηκε ότι η διαφθορά του Δημοσίου στο «υπερβολικό κράτος» των μεταπολεμικών δεκαετιών ήταν μικροπαραβατικότητα μπροστά στις επελαύνουσες μαφίες, νόμιμες και κρυφές, της «επιχειρηματικότητας». Αποδείχθηκε ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δεν επρόκειτο να τελειώσουν ποτέ, ακόμη και ύστερα από την ιδιωτικοποίηση των πάντων, διότι ο ιδιωτικός καπιταλιστικός τομέας δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς τα «τροφεία» του κράτους, δηλαδή χωρίς μαζικές επιδοτήσεις (έμμεσες και άμεσες, νόμιμες και παράνομες). Αποδείχθηκε ότι θεμελιώδης στόχευση των ιδιωτικοποιήσεων ήταν η υπονόμηση, αποσύνθεση και διάλυση του κοινωνικού κράτους (ενώ το κράτος της καταστολής και του πολέμου δεν «μειώθηκε» ποτέ, αντίθετα αυξάνεται διαρκώς), ώστε να επωφελούνται από τους δημόσιους πόρους απευθείας οι επιχειρήσεις κι όχι οι εργαζόμενες τάξεις. Ο χορός των κρατικών «τροφείων» στον ιδιωτικό τομέα, της τάξης των δισεκατομμυρίων σε εθνικό επίπεδο, των πολλών τρισεκατομμυρίων σε ευρωπαϊκό επίπεδο και των δεκάδων τρισεκατομμυρίων σε διεθνές προσείλκυσε όλα τα κοράκια της «λευκής» και «μαύρης» επιχειρηματικότητας και έτσι στήθηκε ένας χορός επηρεασμού της ροής των κρατικών (δηλαδή δημόσιων) πόρων. Περισσότεροι από 20.000 λομπίστες πολιορκούν καθημερινά τα γραφεία της Κομισιόν στις Βρυξέλλες για να επηρεάσουν το περιεχόμενο ευρωπαϊκών οδηγιών ή και πολιτικών αποφάσεων σύμφωνα με τα συμφέροντα που εκπροσωπούν. Το εξουθενωτικό αυτό lobbying δεν γίνεται νύχτα ή εν κρυπτώ, αλλά στο φώς της μέρας και νομιμότατα. Κι όποιος

θέλει πιστεύει ότι το «είναι πολλά τα λεφτά, Άρη» μάγεψε μόνο την Καϊλή...

Ο νεοφιλελευθερισμός εισήγαγε με τα χρόνια και στο ώριμο έδαφος των ιδιωτικοποιήσεων την ιδιωτικοποίηση της πολιτικής και του κράτους, κι αυτή με τη σειρά της οδήγησε στη σύμφυση «λευκής» και «μαύρης» επιχειρηματικότητας και κανονικοποίησε τη διαφθορά. Ο Μπερλουσκόνι, αυτός ο πρωτοπόρος του «φαινομένου» έγινε πρωθυπουργός και τώρα συγκυβερνά με τους νεοφασίστες στην Ιταλία, η Βρετανία έχει για πρωθυπουργό έναν δισεκατομμυριούχο του χρηματιστικού τομέα, ο Σαρκοζί, κοτζάμ πρόεδρος της Γαλλίας, παζάρεψε με τους Καταριανούς το Μουντιάλ με αντάλλαγμα -μεταξύ άλλων- τη σωτηρία της Παρί Σεν Ζερμέν, οι ΗΠΑ ανατίναξαν τους ρωσικούς αγωγούς Nord Stream για να μην αφήσουν καμία επιλογή στην Ευρώπη για «λιποψυχία» σχετικά με το ρωσικό φυσικό αέριο, και παντού «πέφτουν κορμιά» για τη ροή των κρατικών, εθνικών ή ευρωπαϊκών, χρηματοδοτήσεων προς τον ιδιωτικό τομέα.

Κάπου-κάπου οι συναινέσεις σπάνε, λόγω διαφωνιών στη μοιρασιά και «κρίσεων ζηλοτυπίας» για το ποιος ευνοήθηκε περισσότερο, οπότε σπάει και η ομερτά, και οι κοινωνίες ανακαλύπτουν έκπληκτες το «ανήκουστο». Έσπασε η διεθνής ομερτά και αποκαλύφθηκε το «Κατάρ γκέιτ»· έσπασε η εθνική ομερτά και αποκαλύφθηκε το σκάνδαλο των υποκλοπών. (Απομένει να συνδέσουμε και στην Ελλάδα το Κατάρ με το... Κατάρ και να τεθούν υπό έρευνα οι μπίζνες του Μητσοτάκη με τους εμίρηδες του Κόλπου)

Η ιδιωτικοποίηση της πολιτικής και του κράτους οδηγεί στη διευρυμένη αναπαραγωγή φαινομένων «μαφιοζοποίησης» της πολιτικής και του κράτους, σε ασυδοσία και ατιμωρησία σε πρωτοφανή έκταση.

Νόμιμη και παράνομη λεηλασία

Όλα αυτά δεν είναι παρεκβάσεις από τη «νόμιμη» και «σύνομη» λειτουργία του καπιταλισμού και των θεσμών του, αλλά απότοκα

της λειτουργίας του. Η «σύννομη» λειτουργία συμπληρώνει την «παράνομη» και επικοινωνεί μαζί της με χιλιάδες τρόπους. Πρόκειται απλώς για παιχνίδι νομιμοποίησης στα μάτια των υποτελών.

Από τη μια, οι «νόμιμες» πολιτικές λιτότητας, ιδιωτικοποιήσεων, διάλυσης του κοινωνικού κράτους, λεηλασίας του εργατικού εισοδήματος με τα επιτόκια και τον πληθωρισμό. Από την άλλη, εκτεταμένη λεηλασία δημόσιων πόρων, «σύννομη» με τη μορφή επιδοτήσεων στο κεφάλαιο, αλλά και «παράνομη» με τη μορφή εκτεταμένης διαφθοράς.

Ωστόσο, έχοντας πει αυτά, το συμπέρασμα δεν είναι ότι το «παιχνίδι της νομιμότητας» δεν έχει καμία σημασία. Ίσα-ίσα: είναι η αχίλλειος πτέρνα του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού στη νέα ιστορική φάση της παρακμής του. Έχει πάντα την ανάγκη να μεταμφιέζει το ιδιοτελές συμφέρον της αστικής τάξης σε γενικό κοινωνικό συμφέρον, και πλέον δεν μπορεί να το κάνει με ευκολία. Τα σκάνδαλα διαφθοράς δυσκολεύουν ακόμη περισσότερο αυτό το έργο. Πρέπει λοιπόν να αξιοποιήσουμε τη «συναστρία» των σκανδάλων για να πιέσουμε στο αδύναμο σημείο του: μια κρίση νοθμιμοποίησης που διαρκώς βαθαίνει. Και να υψώσουμε τον δικό μας αντίλογο, στο όνομα των δημόσιων αγαθών, του εργατικού εισοδήματος, του κοινωνικού κράτους, σε μια άλλη κλίμακα αξιών που δεν περιλαμβάνει το κέρδος και αντιπαλεύει όλες τις μεθόδους προσπορισμού του, νόμιμες και παράνομες.

Δολοφονία Κώστα Φραγκούλη: ΔΙΚΕΟΣΗΝΗ
Θανάσης Κούρκουλας σελ. 4

Κόκκινο νήμα

Η ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο της Ουκρανίας
Α. Λιοσάτος, σελ. 8-9

Από το Ευρωκοινοβούλιο μέχρι το Μουντιάλ των 6.000 νεκρών εργατών, από τις μπίζνες της κυβέρνησης Μητσοτάκη με τους εμίρηδες του Κόλπου μέχρι την «Κιβωτό», τα σκάνδαλα διαφθοράς και παρακολούθησεων, από τις επίσημες πολιτικές λιτότητας μέχρι τα επιτόκια και τον πληθωρισμό, η καπιταλιστική «μαφία» λεπλατεί το εργατικό εισόδημα, τους δημόσιους πόρους και το κοινωνικό κράτος

Qatargate: το πρόσωπο του καπιταλισμού

**Το νόημα των «Ιρίων»:
όχι στον πόλεμο!**
Σ. Φαζάκης, σελ. 10

**100 χρόνια από τη
«Μικρασιατική καταστροφή»**
Β. Λιγόσης, σελ. 12-13

